

Arrest

nr. 135 056 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, is geboren op 15 december 1992.

Zij dient een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op 21 januari 2014.

Op 7 juli 2014, met kennisgeving op 22 juli 2014 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de bestreden beslissingen met reden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.01.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°', beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (.. .)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- twee stortingsbewijzen dd. 06.12.2012 en 09.01. 2013: louter twee geldstortingen zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon

- verklaring dd. 28.03.2013 vanwege de moeder van betrokkene waarin zij verklaart dat betrokkene geen eigendommen en geen enkele vorm van inkomsten heeft in Ghana. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het redelijkheidbeginsel, het zorgvuldigheidbeginsel en de motiveringsplicht.

1.1

Dat de weigering van het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker gemotiveerd wordt op grond van het feit dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond ten laste te zijn van zijn Belgische vader, waardoor niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. bepaalt dat als familielid van een burger worden beschouwd :

'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Bijgevolg bepaalt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. enkel dat de meerderjarige bloedverwant in neergaande lijn ten laste moet zijn van de referentiepersoon.

Er wordt evenwel geen enkele definitief gegeven wat verstaan wordt onder 'te hunnen laste zijn', noch worden voorwaarden gesteld welke dienen vervuld te zijn om als een persoon ten laste te worden beschouwd.

Verzoeker heeft twee stortingsbewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vader hem geld opgestuurd heeft, evenals een verklaring van zijn moeder dat verzoeker in Ghana heeft eigendommen en/of inkomsten heeft.

Verzoeker heeft bijgevolg voldaan aan de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw., nl. aangetoond dat hij ten laste is van zijn Belgische vader.

Verweerder meent dat deze bewijzen onvoldoende zouden zijn, doch steunt zich hiervoor geenszins op een wettelijke bepaling. Verweerder voegt door een dergelijke beslissing dan ook voorwaarden toe aan de wet!

Dat de bestreden beslissing dat ook een schending inhoudt van 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. en dient vernietigd te worden.

1.2.

Dat conform artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

In casu motiveert de bestreden beslissing enkel dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en soms te door verzoeker voorgelegde stukken op.

Evenwel wordt geen enkele motivering gegeven op basis van welke wettelijke bepaling, regel of algemeen goedgekeurde praktijk de voorgelegde stukken niet zouden afdoende zijn en welke stukken dan wel het ten laste zijn zouden aantonen.

Verzoeker heeft immers bewijzen voorgelegd dat zijn vader hem geld stuurde en dat hij geen eigendommen en inkomsten heeft in Ghana.

Dat het voor verzoeker dan ook geenszins duidelijk is waarom deze overtuigingsstukken niet zouden volstaan en welke door verzoeker dan wel dienen te worden voorgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene motiveringsplicht.

1.3.

Overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG dienen de lidstaten in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin, terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verweerder diende dan ook voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing rekening met al deze elementen te houden.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder dergelijke elementen in overweging heeft genomen, noch werd op enigerlei wijze gemotiveerd waarom dit volgens verweerder niet nodig was.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige wijze tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat niet is uitgelegd op basis van welke bepaling wordt gesteld dat de voorgelegde stukken niet afdoend bewijzen dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, volstaat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Voorts komt het de verwerende partij toe te beoordelen of twee stortingen volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij ten laste was van de

referentiepersoon in het verleden. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, uit de verzoekende partij geen kritiek op de motieven van deze bestreden beslissing.

De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de verzoekende partij, meerderjarig kind van een Belgisch onderdaan slechts gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden indien zij aantoonbaar dat zij in het verleden ten laste was van haar ouder in functie van wie zij het verblijfsrecht wenst te verkrijgen. In casu erkent de verzoekende partij in het middel dat zij slechts twee stortingsbewijzen van overgemaakte gelden van de referentiepersoon aan haar, heeft voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dit een storting te zijn verricht op 9 januari 2013 a rato van 100 euro en op 6 december 2012 een storting van 250,16 euro. Het is niet kennelijk onredelijk af te leiden dat uit dergelijke korte periode het ten laste zijn van de verzoekende partij van de referentiepersoon niet afdoende bewezen is. Verder werd enkel een "verklaring op eer" van de moeder van de verzoekende partij voorgelegd die stelt dat de verzoekende partij geen eigendommen en geen inkomsten heeft in het herkomstland. Dit document gaat niet uit van een overheid en is uit haar aard subjectief gelet op de moederlijke band. Bij gebreke aan enige bevestiging van de Ghanese overheden kon de verwerende partij dan ook op kennelijk redelijke wijze stellen dat deze verklaring niet op haar waarachtigheid kon worden gecontroleerd. Logischerwijs besluit de bestreden beslissing dan ook terecht dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf te worden toegelaten om deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoekende partij naliet voldoende bewijsstukken bij de verblijfsaanvraag te voegen, laat toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat dient te worden geconcludeerd dat op verwerende partij de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoekende partij diens aanvraag met stukken te staven of om bij haar aan te dringen om de aanvraag op een correcte wijze met stukken te onderbouwen. In voorliggende zaak blijkt verder dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij neergelegde bewijsstukken en deze bij het onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daar de verzoekende partij een gezinsvorming in België met een Belgische onderdaan nastreeft en er dus geen intracommunautair aspect speelt, kan zij hoe dan ook niet dienstig naar de Europese reglementering verwijzen.

Tevens dient ten overvloede te worden herhaald dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid kreeg om voldoende stukken voor te leggen inzake haar gezins- en economische situatie.

Voorts moet worden gesteld dat verwerende partij heeft gemotiveerd dat het feit dat verzoekende partij slechts karige bewijsstukken overmaakte en dat bijgevolg onvoldoende werd bewezen dat zij ten laste van de Belgische ouder was en het bestaan van een gezinsband dus niet beschouwde als een reden om af te wijken van een wettelijke vereiste.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan het feit dat zij nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien waarom verwerende partij in voorliggende zaak zou moeten rekening houden met de duur van haar verblijf in het Rijk. Daarnaast zet zij ook niet uiteen welk belang zij heeft bij haar stelling dat verwerende partij meer aandacht diende te besteden aan het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Verzoekende partij heeft immers steeds in Ghana gewoond, waar haar familie (haar moeder) verblijft zodat het bestaan van deze banden in casu voor elkeen duidelijk is en het bestaan van deze banden geen reden kan vormen om een andere beslissing inzake haar verblijf in België te nemen. Geen reden is uiteen gezet waarom de verzoekende partij haar moeder in het herkomstland niet zou vervoegeen.

Het middel is ongegrond.

2.3. Het tweede middel luidt:

“Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

2.1.

De bestreden beslissing schendt tevens artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM, nu het recht op de eerbiediging van het privéleven van verzoekster geschonden wordt.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbiediging van het privéleven en gezinsleven en ook artikel 8 EVRM voorziet in het recht voor eenieder op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat verzoeker bij zijn vader in België inwoont en de familieband tussen hen dan ook zeer sterk is.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de bestreden beslissing omwille van al deze redenen dan ook vernietigd dient te worden.”

2.4. De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De

verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een privé- en gezinsleven kan ontwikkelen. Zij houdt slechts voor dat zij bij haar vader inwoont en de familieband tussen hen "dan ook" zeer sterk is. Zij zet niet uiteen waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met haar moeder in haar land van herkomst – alwaar zij volgens de aan de Raad voorgelegde stukken in het verleden steeds heeft verbleven tot haar recentelijke komst naar België (slechts sedert 2013 en dus niet geruime tijd zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden), te vestigen. Zij licht evenmin toe waarom zij – die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd – meent dat haar private belangen dienen te primeren op het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet. Evenmin toont zij een bijzondere band van afhankelijkheid aan, vereiste zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, bij een gezinsband tussen ouder en meerderjarige kinderen. Haar vage beschouwingen laten dan ook niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet dat dezelfde strekking kent als artikel 8 van het EVRM, vast te stellen.

Het middel is ongegrond.

2.5. Het derde middel is enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing die het bevel om het grondgebied te verlaten is en luidt:

“Derde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – verplicht staten om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Temeer daar verzoeker al geruime tijd inwoont bij zijn Belgische vader.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw. “.

De motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering is afdoende als deze in verhouding staat tot het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit dat geen gebonden bevoegdheid voor verwerende partij inhoudt. Een motivering is vereist waarom zij het nodig acht een bevel om het grondgebied te verlaten te voegen aan de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden. Echter, de Raad stelt in casu vast dat verwerende partij, naast het opgeven van de rechtsgrond wel degelijk ook in feite gemotiveerd heeft waarom zij dit nodig achtte. Zo verwijst verwerende partij in de tweede bestreden beslissing, met name: "Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene wordt geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af...". Vandaar dat overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan het doel van de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Verzoekende partij beroept zich nog op het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Gelet op al het voorgaande en meer bepaald de vaststelling dat de verzoekende partij steeds voor haar komst naar België in het herkomstland verbleef al waar haar moeder nog steeds woonachtig is en rekening gehouden met het gegeven dat in casu de verzoekende partij nalaat concrete elementen bij te brengen die er kunnen op wijzen dat haar belang vereist dat zij in België bij haar vader verblijft, toont verzoekende partij niet aan dat bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening zou zijn gehouden met haar belangen als meerderjarig kind, of dat daaromtrent op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn geoordeeld.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN